

DONCS
AIXÒMARCEL·LÍ
BORRELL

Feminisme

• Les dones sempre som víctimes?, pregunta Marisa García Vinyals al *¡Tarde, querido!* del divendres passat. Escampar semblant dubte quan la dona és l'objecte de soflames feministes via MeToo glamurós, és ficar aigua al vi. S'inspira en *Los casos de Victoria* de la cineasta francesa Justine Triet, on s'afirma que considerar víctimes totes les dones és el més gran acte de misogínia possible. Em ve al cap altra pel·lícula, *Elle*, de Paul Verhoeven, on la irreductible Isabelle Huppert, dona violada, no denuncia el cas a la policia per negar-se a ser víctima propiciatòria. És el paradigma de la dona forta que no vol ser protegida com una nena. L'escriptora Chimanda Ngozi Adichie apunta que tothom hauria de ser feminista. Per què? Per evitar el consumisme, la destrucció ecològica, la separació dels rols laborals, en fi, combatre el Capitalisme masclista. Tant de bo. Visualitzo ara un film gens feminista, *Perdida*, de David Fincher, quan l'angelical Rosamund Pike retorça les lleis perquè el marit, un Ben Affleck afligit, caigui de quatre grapes dins la trampa sexista. Malgrat tot, parlem de feminisme. Aleshores cal anar amb peus de plom amb el lèxic i la sintaxi, les paraules dites o escrites segons un ordre, armes carregades de bones o pèssimes intencions. ¿És el mateix 'La portavoz del gobierno replicó al portavoz de la oposición' o 'Isabel Celaá replicó a Pablo Casado'?